

NEVESTA DUBINÂ

Rebeka je napunila kameru i krenula niz merdevine, u vrtaču. Spuštala se, prečku po prečku, a vrela pustinja je nestala, njihovi šatori i oprema, Nejtovi dijagrami, špahtle i četke, sanduci sa malim atrefaktima.

U ponoru su vladali samo odjeci i svežina.

Rebeka nikada nije volela vrtače. Previše arheologa je umrlo u njihovim crnim dubinama. Smrad krečnjaka i slomljenih kostiju dizao se iz vode kao crna puzavica zamućenog mulja. Trideset metara u dubini rupe držala se za merdevine, člana zaronjenih u vodu, bunar pećine pružao se beskrajno duboko ispod nje. Znala je da je Nejt morao sam da ode dole; pećine su bile na nekim mestima uske, preuske za dva ronioca, ili za previše opreme, a mulj koji je oblagao zidove bio je suviše debeo. Jedan dodir zalutale ruke ili otplutali deo opreme i uzburkani mulj bi postao oblak neprobojne tame; Nejt bi brzo izgubio osećaj za pravac kretanja i udavio se.

Rebeka je želela da je imao poverenja u nekog ko bi došao na nalazište sa njima, nekog od njegovih svršenih studenata, ko bi mogao da nadgleda ronjenje, dok bi ona radila na svojim prevodima. Prezirala je toplotu i dosadu dok čeka na rubu ponora, čeka da sazna da li je umro, sam u izdajničkoj pećini.

Crvena bova pade nedaleko, odzvanjajući.

Veliko otkriće njenog muža dizalo se iz tmine poput Ahabovog kita. Penjalo se postojano ispod jata vazдушnih mehurića, obmotano žutom plastikom, dugo i tanko, šire na jednom kraju nego na drugom.

Nejt je bio u vodi skoro dvanaest sati, roneći na 270 metara da bi izvukao predmet koji je otkrio, odmarajući se na platformi u slankastom mraku. Na infracrvenom snimku izgledalo je kao da bi to mogla biti nekakva kutija, možda improvizovani mrtvački kovčeg. Nakon svih njegovih pažljivih istraživanja, izučavanja drevnih rukopisa, mukotrpnih sati mapiranja svakog centimetra krečnjačkog krša – njegove izlapele metodologije – on je još uvek bio miran. Dvadeset godina od otkrivanja ostataka koplja i kugle, nepopravljivo rasporećanih. Važni nalazi, ali otkrića koja teško da uzburkavaju površinu istorije. Najzad je njen suprug otkrio nešto veliko, nešto što može da promeni sve što su znali o istoriji, ali uzbuđenje koje je trebalo da oseća, entuzijizam duboko u kostima, nikada nisu stigli do njegovih očiju, nikad nisu zasijali sa njegovog lica.

Rebeka je zagledala tamnu vodu dok nije videla svog supruga kako dolazi, ruku pred ruku uz uže, njegovo belo lice pojavilo se na površini kao mesečev odraz. Kada je stigao do površine pošli su brzo i tiho, kačeći uže na lance čekrka i otkačivši vazdušne balone koji su podigli predmet iz najmračnijih dubina pećine.

Nejt je ostao u vrtači, na površini vode, dok se Rebeka penjala ponovo u svet, u crveno prostranstvo pustinje. Njena stopala nakupila su vlažne pramenove oker prljavštine dok je hodala ka čekrku da zategne labavo uže. „Spreman?“, pozva Nejt.

„Polako i smireno”, odazvao se. Rebeka je počela da namotava čekrk. Mogla je da čuje vodu kako se sliva niz klizave stranice njihovog blaga. Podizali su ga lagano, svesni da je prastaro drvo osetljivo i natopljeno vodom. Gledala je merdevine kako se uležu od Nejtove težine dok se peo da joj pomogne da podigne artefakt, usporavajući kroz četiri metra širok otvor vrtače, sve do kolica koja su čekala. Bilo bi lakše sa kompletnim timom, ali Nejt je bio rešen da zadrži ovaj pronalazak samo za sebe, bez obzira na to šta ih košta.

Izvukli su veliki paket u radni šator, gde je Rebeka pripremila kadu sa polietilen glikolom – PEG će polako izvući vodu iz drvenog predmeta. Nejt je nervozno proverio paket, brinući o šavovima spoljašnjih plastičnih kesa. Još uvek je bio u svojoj ronilačkoj opremi, iako je skinuo masku i svukao kapuljaču sa kose. Namrštio se na bleđoj svetlosti; znojna prikupljenog u borama. Toplota pustinje se dizala kroz tanki pod njihovog šatora i zagrevala Rebekina stopala. Kada je rastvor bio spreman, potopili su artefakt u PEG kadu, a Nejt je ljuštio slojeve zaštitnog omota, jedan po jedan bolni centimetar. Prvo spoljašnji balon, zatim unutrašnja plastika, i na kraju crna, izolaciona guma.

Vodio je ljubav sa istom posvećenom pažnjom.

Dok su radili, Rebeka se trudila da ne gleda u to što su upravo otkrivali, ali nije mogla da odoli da ga ne okrne pogledom tu i tamo, osećajući treperenje u stomaku, čim je videla tamno drvo, suptilnu krivinu. Ushićenje je polako raslo od peta, kroz kičmu, dok joj nije zazvonilo u glavi kao zvono. Najzad su gumene korice bile potpuno otvorene.

Čamac, oko dva i po metra dug i metar u svojoj najširoj tački, u obliku barke sa zašiljenim pramcem i uskom, spljoštenom krmom. Drvo je bilo tamno. Staro. Dva velika oka bila su urezana u pramac, a vrtložna šara ribe, foke i talasa prostirala se unazad iznad gaza čamca. Ispod te linije nalazila se vijugava gravira morskog zmaja. Oči su mu bile ovalne, uokvirene teškim trepavicama. Stil joj je bio nepoznat, blago zaobljen i trodimenzionalan.

Rebekin pogled odluta preko ograde čamca ka njegovoj unutrašnjosti. Zgrabila je ivicu plovila, rukama ostavljajući znojave mrlje na čistoj površini. U čamcu, na levoj strani, ležao je kompletan ljudski skelet, poluprekriven slojem mulja. Dete od kamena ležalo je ušuškano u karlici.

* * *

Došli su da istraže vrtaču misleći da možda sadrži male artefakte, činije, koplja. Nejtovo otkriće ih je opčinilo. Fotografisali su svaki centimetar nalaza, obeležavajući mesto svake kosti skeleta u njegovom muljevitom grobu pre nego što su ga premestili, raspoređujući mu kosti pažljivo na čisti sto. Bili su u šatoru, sat za satom, čisteći čamac i kosti, uklanjajući mulj, obnavljajući rastvor. Nejt je odstranio komadiće drveta i kostiju radi datiranja. Rebeka podiže dete od kamena sa njegovog mesta počivanja i stavi ga u posebnu malu plastičnu kadu. Tu je ležalo kao da je novorođenče, povijeno.

Karakteristike deteta su bile svedene, nežna grudva brade, blaga izbočina nosa. Kostilobanje su bile toliko tanke da su nakon čišćenja delovale kao zamućeno staklo. Fontanela je bila otvorena. Kada ga je Rebeka podigla iz čamca bilo je teže nego što je očekivala. Njegove ruke i noge završavale su se pre malim izbočinama nego prstima ruku i nogu. Njegova kolena su bila povučena do brade, a ruke pritisnute niz telo. Bila je to morbidna lutka, stvrđnuta ljuštura ćerke, nikada rođene.

Nakon tri dana Nejt je izvukao Rebeku iz radnog šatora da je nahrani hladnim prebrancem i pokaže joj njen sopstveni posiveli lik u ogledalu, potonule oči sa podočnjacima i raščupanu kosu. Nagovarao ju je da legne na dušek na nekoliko sati. Bio je strpljiv i nežan sa njom, začesljavajući joj prstima kosu i držeći njeno lice u rukama dok ju je ljubio. Ona je želela da ga ošamari. Da mu protrese kosti. Prene ga u život.

U četiri ujutro Rebeka je bila budna, posmatrajući Nejta sklupčanog, okrenutog ka njoj na dušku. Njegove tamne lokne bile su zalepljene na znojavom čelu, usta blago otvorena dok je disao. Njegovo telo je bilo bledo i bespolno. Da li je sanjao, kao što je to ona činila, o strasti, o telesnim požarima koji struje kroz telo, zgušnjavajući krv?

Rebeka ustade i ode u radni šator, jednako iscrpljena i frustrirana, nemoćna da se odupre. Artefakti – kosti i još uvek vlažno drvo – privukli su svetlo na sebe, presijavajući se na suvom vazduhu.

Nejt je radio na samom brodu, detaljno čisteći mulj iz rezbarije. Zureći u šemu kratkih poteza koje je otkrio njen muž, Rebeki se osušise usta. Nije obrazac. Nije samo dekoracija.

Jezik.

Bila je potpuno budna, dok je palila petrolejske lampe da osvetle plovilo i njegovo okruženje, i kad je zgrabila svoju kameru i podesila rezoluciju na najveću moguću. Nejt, spor i metodičan kakav je bio, jedva da je završio čišćenje duž jedne pohabane ivice – od pramca do krme – završavajući na uglu i prosejavajući sav mulj iz plovila. Rastvor je bio čist kao kišnica. Fotografisala je ogradu na spojevima, pažljivo da dođe do svakog znaka.

U pet ujutro Rebeka je skuvala kafu i sela za svoj radni sto. Sunce je izlazilo, pržeći poslednju hladnoću noći sa crvenog peska i stena koji su ih okruživali. Bila je još uvek u majici i donjem vešu, čađava od prljavštine i ustajalog znoja, masnog lica, ali nije mogla da se otrgne od slika koje su se lagano pojavljivale plutajući u otapajućem rastvoru. Jezik je bio drevan – građen od logičkih znakova i neodređenih sumerskih slogova.

Rebeka je izgubila osećaj za vreme. Nejt joj doneo hranu, a ona je znala, nekim perifernim, nesvesnim osećajem, da je radio pored nje, još uvek čisto predmete: merio, vagao i katalogizovao ih. Povremeno bi odlazio do vrtače i zaronio. Jednom je otišao na petnaest sati. Nije primetila dok se nije vratio i stao pred nju, mokar i iscrpljen, sa pegama kao tačkicama krvi na beloj koži.

„Zar nisi čula da se oglasio alarm?“

„To je njen brod – njena priča“, rekla je Rebeka, ne dižući pogled sa svog prevoda.

„Šta da se nisam vratio? Kada bi primetila? Kad bi pošla da me tražiš?“

Rebeka se okrenula na stolici, osećajući ukočenost u vratu i ramenima, zglobu i ruci. „Trebalo je da mi je kažeš da ideš dole.“

„I jesam.“

„Jesi li našao nešto?“

Nejt je pogledao svoju ženu. Bila je mršava, ali oduvek je bila takva. Koža joj je imala svetlo sjaj, u očima zažarena iskra. Čak i dok je sedela njeno telo je bilo napregnuto, toliko čvrsto da je vibriralo. Tresla je nogom, prstima treperila nad papirima radnog stola. Okrenula se od njega, očima nemirno skenirajući fotografije, nedovršeni prevod.

* * *

Ja sam Akija, nevesta dubina.
Ovo je moj brod. Ovo su moje reči.
Videla sam veliki posed svog neprijatelja.
Pila sam iz pehara svog neprijatelja;
Spavala sam u krevetu svog neprijatelja.
Nosila sam njegovo dete, koje nikada neće
biti rođeno.
Sklopila sam pakt sa smrću.
Ja sam Akija, nevesta morskog zmaja.
Ja sam Akija, nevesta smrti.

* * *

Rejdar je natopio moj dom krvlju mog naroda. Jeo je slana srca moje majke i moga oca. Mokrio je na kamenje našeg hrama i isekao jezike devicama hrama. Spalio decu Alge u kolvkama. Ubio je našu prošlost i našu budućnost. Alga je mrtva.

Rejdar je doveo mene i moju sestru, Šaksu, u svoju domovinu. Stavio nas u prostoriju sa svojim psima, koju su čuvali muškarci sa oštrim sečivima. Mi smo žene Alge, mi ne robujemo.

Dolazio je svake noći, kada bi njegova supruga odbila da legne s njim, i uzeo bi jednu od nas u svoj krevet. Kada je legao sa mojom sestrom, ropćući telesinom iza nje poput zveri u polju, ona pritisnu grlo na njegovu oštricu i umre, sa kletvom na usnama.

Mene je uzeo poslednju, i do tada je već postao mudriji. Vezao mi je ruke grubim kopncem i nalio me vinom. Nije bio nežan. Zato što sam bila poslednja čuvao me je, pod stražom dva muškarca koje je uškopio. Njegova žena me je pljuvala i govorila stvari koje nisam razumela. Njihov jezik je bio grub i surov. To je jezik ubistva. Jezik hladnih polja i ledom okovanih srca.

Rejdar je dolazio svake noći, njegov nagon vodio ga je u mračnu prostoriju. Olabavio je uže i položio me na ukaljanu slamu. Kada je bio gotov ležao je i mrmljao u moje grudi i stomak. Stražari su netremice posmatrali svojim plavim očima.

Kada se moj stomak zaoblio sa detetom, Rejdar mi je doneo čistu odeću. Obavio je ruku preko moje utrobe i pojao u nju. Dao mi je malu sobu samo za mene i ponudio da tu živim sama. Postavio je stražu na vrata. Njegova žena je donosila hranu svake noći, na koju je pljuvala. Njenu krv umešanu u variva i hleb jela sam.

Kako je moj stomak rastao Rejdarova žena je postajala surovija. Dok je bio u velikoj sali, utapajući svoju požudu u piću, došla je u moju sobu i izgrebala mi lice noktima, uzela je nož i ostrigala moju dugu, tamnu kosu. Konačno, uverila je muža da bi njegovo seme nudilo detetu, da bi ga beba progutala u utrobi i izrasla u monstruma, ili umrla. Bila sam ispunjena gorkom zahvalnošću.

Dobijala sam više hrane i dozvoljene su mi kratke šetnje po šumi da dobijem snage za predstojeći porođaj. Svaki put kad bih napustila Rejdarov posed, on bi doveo svoje pse do mene. Rasekao mi dlan i istisnuo krv na njihove isplažene jezike. „Nemoj bežati“, rekao je nespretnom imitacijom jezika mog naroda. „Ili će doći po tebe.“

Stabla su bila glatka i visoka, njihovo lišće dugo i tanko kao igle. Našla sam malu uvalu i okupala se u hladnoj vodi. Ribala sam kožu dok nije postala izranjavljena i crvena. Sedela

sam na steni i prstima češljala kratku kosu, povezala sam grudi namotanom krpom i prevukla haljinu preko glave. Plakala sam za Algom, za mojim mrtvim narodom. I za đavoljim detetom koje je raslo u mojoj utrobi.

Veliki morski zmaj se diže preda mnom. Njegov dugi vrat bio je plav, njegova krljušt posuta zlatom. Ustala sam da ga pozdravim.

„Zašto plačeš u okean moje majke?“, upitao je.

„Moj narod je mrtav, moja domovina uništena. Moj neprijatelj je zasadio svoje seme u moju utrobu.“

Zmaj skliznu na stenu kraj mene, svijajući svoj veliki vrat oko mojih stopala i uzdižući se da bi zagledao moj stomak. „To nije dete tvog srca?“, rekao je on.

Odmahnula sam glavom. Nisam bila u stanju da govorim. Obmotao se oko mojih butina i stomaka.

„Mogao bih prokleti ovo dete za tebe“, rekao je on. „Mogao bih se pobrinuti da nikada ne bude rođeno.“

Drhtala sam u zagrljaju morskog zmaja, osećajući hladni pritisak njegove lobanje kad je položio svoju monstruožnu glavu na moje rame. „Šta je cena?“, pitala sam.

„Sagradićeš brod“, rekao je. „Putovaćemo na jug, tamo gde moja majka, Tiamet, ne gleda dole sa nebesa svake noći. Otići ćemo do slatkih voda mog oca, Apsua. Ti ćeš biti moja poštovana nevesta.“

„Zašto bih zamenila jedno ropstvo drugim?“

Morski zmaj je prosiktao. Njegov dugi jezik palacao je u moj obraz. „Ti ćeš biti nevesta okeana, mlada Ea davaoca života, mlada večnosti. Nećeš biti rob.“

* * *

Rebeka je i dalje bila za radnim stolom, nadvijena nad beležnicama i fotografijama, prevodeći Akijinu priču. Prevod je išao sporo, njoj sasvim nov jezik. Gradila je rečnik, ali bio je to neizvestan proces. Pravila je greške. Pokušala je da se poveže sa računarnom kod kuće da pristupi svojim datotekama sa sumerskim i emilatskim piktogramima i klinastim slogovima, ali je veza stalno pucala.

Nejt se ponudio da pomogne, ali ga je Rebeka odbila. Nije mogla da podnese da ga gleda kako mumla nad najjednostavnijim znacima. Ovo nije bio poznat jezik i radio je polako, lebdeći nad svakim znakom, nabirajući obrve dok su mu sa usnama silazili nepoznati slogovi.

Nejt je otišao do ponora. Bio je dublji nego bilo koji od njegovih najbližih rođaka, grupe vrtača i pećina raspršenih širom krečnjačkog krša blizu planine Gambije, dublji i jasniji i masivniji nego bare Piksanije ili Rupe pakla. Bila je tako duboka da u svojoj slankastoj dubini bez kiseonika nije imala mikrobiotičke aktivnosti. Artefakti koje su izvadili sačuvani su u skoro savršenom stanju. Nedostatak bakterijske razgradnje značio je da su čak bili u stanju da izvade tragove moždanog tkiva iz lobanje žene.

Nejt je proverio svu svoju opremu, obukao termo veš i ronilačko odelo, peraja i masku. Tablice za pisanje je mahom ostavio – nije bilo nikoga na površini da čita bilo kakvu poruku koju bi poslao gore. Proverio je baterije na obe svetiljke i stajao na ivici vrtače gledajući izlazak sunca. Trebalo bi da bude vreo dan, ali Nejt će biti dole u hladnim dubinama pećine

sve dok se vreline ne digne i ponovo ne potone. Dan će biti završen dok on ponovo ne izroni.

* * *

Stajala sam u svom čamcu.
Veliki posed mog neprijatelja je spaljen u moje ime;
Dim smrti mog neprijatelja bio je moj svadbeni veo.
Stajala sam u svom čamcu.
Rejdarovo dete bilo je kamen u mojoj utrobi;
Rejdarovo slano srce bilo je meso u mom stomaku.
Stajala sam u svom čamcu.
Uzde mog mladoženje-zmaja u mojim rukama;
Led mog neprijatelja u mojim venama.

* * *

Dete je otvrdlo u mojoj utrobi. Nije raslo, niti se pokrenulo. Nikada neće biti rođeno, baš kao što je Ea obećao. Rejdar je ponovo postao okrutan. Njegove oči, kada bi me uzeo, bile su otečene od vina i besa. Smešio se kada me je njegova žena tukla, kada me je pljuvala i zabavljala se, dajući mladim momcima da sišu moje grudi i pritiskaju svoju ćosavu muškost uz mene. Smejao se kada je ponovo ostrigala moju kosu, odsekla meso sa mojih ušiju, mada joj nije dozvoljavao da mi proreže nos ili odseče usne. Ne još.

Eini glatki namotaji su me prihvatili u svoje snove, njegov jezik treperio je nežno na mojim grudima. Povukao je svoje kandže, prelazio šapama preko mog zategnutog stomaka do vlažne žudnje mog pola, i smešio se.

Dani su postali kraći. Uskoro će doći zimska noć i prebaciti svoj plašt preko poseda na nekoliko meseci. Ea nije izlazio na površinu tokom noći kad njegova majka motri dole na zemlju, tražeći osvetu za Eino ubistvo svog oca, Apsua.

„Moramo krenuti sutra“, rekao je. Potisnula sam nalet gnušanja kad je moj mladoženja namotao svoje gmizavo dugo telo oko mojih potkolenica i butina. Krv mi je udarila u obraze, bradavice očvrsnule pod haljinom.

„Da li ćeš mi dati svoj svadbeni poklon?“, pitala sam. „Da li ćeš izvršiti zadatak ljubavnika?“

Ea je čvršće stegao, klizeći gore da obuhvati moj struk. Njegove oči su svetlucale na prigušenom svetlu. „Naravno, draga Akija, šta želiš od mene?“

„Spali Rejdarov posed“, rekoh. „Spali njegovu ženu i njegove pse, ratnike i dečake iz njegovog hrama, njegove device i žene i babetine. Spali sve njegove ljude. Spali njegov brod. Njegovu dušu. I donesi mi njegovo usoljeno srce.“

* * *

Nejt je spavao na njihovom poljskom krevetu, raširen poput morske zvezde, go i bezbrižan kao dete. Rebeka je kleknula i pratila mu venu od zgloba do lakta, pa sve do pazuha. Promeškoltio se u snu, mršteći se na njen dodir i svijajući se na drugu stranu. Njegov meki penis je mirovao na njegovom bedru. Pod očima je imao tamne kolobare. Svila se uz njega,

osetila kako je njegova topla ruka skliznula preko njenog struka. „Gotova?“, promrmlijao je toplim dahom u njen potiljak.

„Želim da idem tamo“, rekla je. „Sutra.“

„Tamo nema više ničeg“, rekao je priljubljujući joj se bliže uz kičmu, uvijajući se oko nje, pritišćući svoju slabu erekciju na njenu zadnjicu. „Ništa što možemo naći. Istražio sam najdublje što se može ići.“

Rebeka se okrenu u njegovom naručju, privlačeći njegovo lice bliže svom. Mogla je da oseti miris slankaste vode kada ga je poljubila. Miris krečnjaka, zmajevog poseda, pomešanog sa crvenom prašinom u njegovoj kosi i dahu. Uzdigla se nad njim. „Želim da vidim svojim očima“, rekla je, kosa joj se uvijala oko ramena, koža sijala u polusvetlu. „Želim da znam kako je to.“

* * *

Ja sam Akija, kći od Alge,
Kraljica Sveže Vode,
Nevesta morskog zmaja.
Čuvar zmajevog zlata.

Ea me je doveo u svoj dom.
Ovde je zemlja bogata, nebo zasvođeno.
Ovde su stabala bogata zrelim voćem.
Ovde je Apsuov okean, jasan i
svež.

Ovde je raj.
Ovde je smrt.

* * *

Putovali smo noćima i danima. Noću je Ea zaranjao u dubine mora, kada bi sunce izašlo skliznuo bi pod krmu i mi bismo jurili preko svetskih okeana. Velike zveri teško su se valjale u moru pod nama. Podizale su i klanjale svoje zastrašujuće glave dok smo prolazili. Narod Hitija poklonio mi je venac slonovskog Kali-cveća. Sveštenici Enlila me blagoslovili. Prigrli-la sam noge Kraljice neba. Lomila hleb sa Belim bikom. Svako od njih me je pozdravio sa naklonošću i skromnošću – Akija, devojka od Alge, majka Perije nerođenog deteta, Eova nevesta. Kad god bismo stigli do obale, Ea je pružao svoje veliko telo pred moje noge, formirajući most od mog broda do žala.

Svuda gde smo išli ljudi su mu nudili blago u zamenu za zaštitu od oluja, za njegovu mudrost. Otklanjao je kletve sa njihovih bunara, punio potoke ribom, blagoslovio utrobe sa živahnim bebama i proklinjao njihove neprijatelje sušom. Uzeo sve bogatstvo koje su mu dali u svoja velika usta i progutao ga, tanjire od zlata, ukrašene krune, boce od abonosa i narukvice od lapisa. Srebro i mesing, granat i smaragde.

Nakon mnogo meseci stigli smo u njegovu domovinu.

Stajali smo na pustoj ravnici, čamac pred mojim nogama. Eu je skupo koštalo da me dovede ovde, da gmiže hiljade milja preko stena i peska, njegova krljušt se zamutila od prašine. Moj kraljevski mladoženja mi ponudi da sednem u svoj brod. Zapalacao je jezikom na moja gola ramena i nasmešio se.

„Skoro smo stigli kući”, rekao je.

Pogledala sam oko sebe – smeđe šipražje i crvena pustinja širili su se svuda oko mene. Čak je i vetar bio сув, usne su mi pucale od njega, pržio mi je kožu.

„Akija, devojko od Alge. Oslobađam te obaveze. Tvoja volja je jaka kao moja, tvoj duh plemenit. Želim te za nevestu samo ako ti to želiš, ako ne, slobodna si da ideš”.

„Gde bih otišla? Pustinja će mi spaliti meso do kostiju.”

„Ako to želiš, odvešću te na mesto koje izabereš.”

Stajala sam usred velike pustinje. Moj narod je mrtav, moja utroba prokleta. Nisam imala dom da se u njega vratim, niti zemljišta svog. „Biću tvoja mlada”, rekoh.

Ea je zapevao dugim, užasnim tonom. Veliki oblak prašine diže se oko nas. Uvio je svoje telo u spiralu i podigao brod, sa mnom u njemu. Skliznuli smo dole niz novonastalu kosinu. Škiljila sam kroz crveni oblak, ali ništa nisam mogla da vidim. Pesak je prekrio moju kosu i kožu. Pokrila sam oči i usta rukom, ali pesak je procurio između prstiju, uvlačeći mi se u nos i uši, puneći mi usta. Bojala sam se da će mi zaustaviti dah.

Gmižući i namotavajući se u krug, Ea je skliznuo u tamno tle.

* * *

Rebeka je pala sa dušeka, bedara još uvek lepljivih od seksa. Nejt se promeškoltio u snu i okrenuo na drugu stranu dišući zadovoljno. U ranim večernjim satima vazduh je bio topao i ispunjen tišinom. Obukla je odeću i otišla do čekrka, do ulaza u vrtaču.

Bledi mesečev luk i nekoliko zvezda savršeno su se ogledali na površini vode. Mogla je da vidi malu, tamnu grudvu sopstvene glave na ivici kruga i dugu liniju užadi.

Zvezde su se naježile. Mesec zadržtao. Duga traka krljušti razbila je površinu vode i zata-lasala je na rubovima. Snažan krik uzdrma joj telo, težak i okrugao i oštar. Ona se nagnu ka ponoru, pruži ruku kao da nekoga teši. Nešto. Krš se skotrlja u pećinu. Voda jurnu, bela sa penom, i velika glava se diže ka njoj. Morski zmaj otvori usta, palacajući jezikom prema njoj. Preplavi je velika čežnja nagomilana u krvi i plućima, u njenim kostima i žilama. Osetila je njegove misli prislone uz svoje, kako pritiskaju njene ćelije, dah joj postade plitak.

A onda, isto tako iznenada nestade.

Rebeka pritisnu stomak na kamen u želji da se stvorenje vrati, ali voda ostade mirna. Ležala je dok je glava nije zabo-lela, zemlja pod njenim ispruženim telom bila je gruba i kamenita. Ukrotila se i utrnula, ali on se nije vratio.

Moraće da siđe dole, u pećinu, i pronađe ga.

* * *

Ja sam Akija, nevesta morskog zmaj
Ja sam Akija, nevesta tame,
Čuvar Einog srca.
Čuvar života.

Ja sam Akija, majka Perije
Ja sam Akija, majka kamenog deteta,
Čuvar nikad rođenog.
Čuvar smrti.

* * *

Svetlost skliznu kroz pukotine u zasvođenu tavanicu našeg sveta, miljama ispod zemlje. Kristalna kupola Einog kraljevstva privlači i prelama svetlost. Tu je veliko jezero, a u njegovom središtu, ostrvo.

Ea izgura moj brod na bele obale ostrva i uroni u hladne dubine vode bljujući iz sebe blago. Voda ljeska, reflektujući svoje veliko bogatstvo. Kupam se u bistroj vodi, svileni siročići plutaju oko mene, rukama stvarajući tople kovitlace uz moju kožu. Kada se Ea uspravi da me pozdravi, njegova krljušt blesne jarko, kao zvezde. On bere voće sa ostrvskog drveća i nudi mi ga u zlatnoj posudi. Ne želim ništa. Bogata sam lepotom.

Večeras će moj mladoženja doći po svoju nevestu. Večeras ću izaći na veliku vodu u svom malom čamcu. Pogledaću dole u blistavo jezero i gledati kako se uzdiže ka meni njegovo lice kao sunce koje izlazi iz mora. Poljubiću mu usta. Osetiću njegov dodir kako raste kroz mene kao svetlost. Položiće me u moj mali brod. Uzeće me: njegova istinska, njegova jedina, nevesta.

* * *

Rebeka je posmatrala kako se iznad nje nebo sakuplja u plavo oko bez zenice. Vazduh je postajao hladniji dok se spuštala kroz suvi deo pećine. Svetlost je bila plava, zatim plavlja. Stavila je masku na lice, peraja na noge, prilagodila konopac svom struku i skliznula ispod površine vode. Svetlo je bilo još plavlje, postajući zeleno dok je tonula. Spuštala je ruku preko ruke niz konopac. Plavetnilo se produbilo u zelenu, a onda lagano u crnu boju.

Na dubini od stotinu metara Nejt je zakačio narandžastu oznaku na liniju, i vazdušni mehur. Na sto pedeset bio je još jedan. Proverila je svoju opremu, uključila jedno od svetala, počela da snima kamerom. Tunnel se suzio. Odbacivala se čvrsto i sporo, svesna mulja koji je oblagao zidove, jedan udarac i mogla bi biti uhvaćena u potpuno crn vrtlog. Bila bi bespomoćna da vidi bilo šta, da razabere šta je gore, a šta dole, levu od desne strane.

Prevukla je zrakom svoje lampe polako duž zidova, opažajući oznake koje je Nejt postavio za svaki pronalazak, svako beskorisno parče stene koje je izneo na površinu. Bila je u iskušenju da skine masku, sigurna da će njene oči sigurnije prodrati u tamu bez sloja mulja nakupljenog na njenim ivicama.

Prinela je ruku licu. Prišla joj je polako, poput tamne ribe, prstima bez kostiju poput morske trave koja se njiše u mirnoj vodi. Želela je da oslobodi kosu, pusti je da struji poput abonosa u mraku. Tiho je kružila oko užeta dok je spiralno zaranjala u pećinu.

Konačno, u ledenom mraku, pronašla je ravni greben gde je hiljadama godina Akija počivala u svom čamcu. Nejtov marker je bio samo nagoveštaj boje. Dok je pružala ruku prema steni, Rebeka ču zmaja kako se komeša ispod nje. Njegovi veliki namotaji kliznuše po steni.

Rebeka je osećala kako joj maska steže hladnu kožu. Na ovoj dubini svaka sekunda je značila još jedan sat dodat na njen uspon nazad, još jedan sat tokom kojeg bi Nejt mogao

da se probudi i vidi da je nestala. Ako bi otkrio da je otišla bez njega mogao bi da napusti nalazište, spakuje šatore na svoj mirno besni način, i vrati se provetrenim prostorijama Muzeja. Ako je nameravala da ide još niže morala je to da uradi sada, dok je on spavao.

Eini namotaji trali su se jedan o drugi. Rebeka pruži ruku i oseti ga – konačno – ovlaš. Njegovo telo je bilo čvršće, jače i hladnije nego što je očekivala. Njegova krljušt grebala je pod vrhovima prstiju. Dodirnula ga je, ali bio je gladak i brz. Nešto čvrsto i tanko zagolica je po rebrima, preko grud i vrata.

Zašto me tražiš, prosiktao je.

Rebeka je zavirila u tamu – odsjaj nečeg pomerio se daleko ispod, treptaj svetlosti. Sklopila je oči i mislila na Nejta, zaspalog u njihovom šatoru, dok se suva, crvena zemlja širi oko njega. Blagi zadah njegovog znoja, spokojnu prazninu njegovog srca.

Mogao bih ti dati ono što želiš. Eine reči padoše u njeno telo poput kamenja.

Rebekino pitanje se samo uobličilo u njenom umu. *Koja je cena?*

Doći ćeš dole kod mene.

Na trista deset metara stigla je do kraja vođice. Sigurnosno uže stezalo joj je struk. Proverila je instrumente i pokušala da se seti broja oznake kraj koje je prošla; manje od jednog minuta dok ne bude morala da počne lagani uspon, provodeći beskrajne, otupljujuće sate dokoličarenja u mraku na svakom od markera, iščekujući Nejtovo izvesno razočarenje, dok njegovo okruglo lice tone prema njoj.

Sidi, rekao je Ea.

Rebeka je osetila da je glas zmaja privlači. Butine su joj bile tanke trake, krv jurila kroz telo, zagrevajući gotovo zamrznute vrhove prstiju, obrazi su joj se ježili. Treperila je od želje. Stegla je butine. Kada je Ea ponovo izronio i protrljao klizavo telo duž njenih kukova i stomaka, osetila je kako vrelina prži kroz nju. Kada se odmakao ona uzdahnu, osećajući da hladnoća steže njen dah.

Rebeka se okrenula i otkočila bezbednosnu užad koja su držala vođicu. Njena baklja zatitra i ugasi se. Kad su joj se oči prilagodile tami videla je obećanje nečega, duboko u pećini, odbljesak zlata oštar i sjajan kao potonulo sunce.

Ea se diže da je pozdravi; njegova krljušt prelamala se u fluorescentnoj svetlosti. Uzeo je njene ruke kad je pustila vođicu. Njegovo telo se uvilo oko nje, obuhvatajući je u krugovima. Mogla je da oseti spori ritam njegove krvi, kad mu je lice doplutalo pred nju. Velike oči, palacanje jezika, debelo uže njegovog vrata.

Ea pruži monstruožnu ruku i skinu joj masku.

Ukrala si moju istinsku, moju jedinu, nevestu, rekao je.

Rebekin dah je bio bolan. Grlo joj je gorelo dok je ledena voda ulazila u njena pluća. Njeno srce tuklo je bolno u rebrima. Lobanja joj je postajala široka i šuplja.

Eine oči su blistale. *Ona je bila moj čuvar, moja kraljica, govorio je dok je Rebeka gubila svest i poslednji dah napuštao njena bolna pluća. Ovo je moja cena.*

(S engleskog prevela Ivana Cvijanović)